

השולחן שסביבו ממחכים אַנְסָלֶם, לוֹאִיז וְאוֹד פֵּכֶר נַחֲטָף במכירת יד שנייה ב-16 באוקטובר 1983, בשעה ארבע אחר הצהריים בערך בשוק הפשפשים. הוא בן מאה שנים, דוגמה נאה לרחיט ואלוויי מקומי* (שְׁבָה לוֹאִיז ומזכירה), וצפויות לו עוד שנים רבות וטובות – מהאר שرك ב-17 באפריל 2067 בעשר בובוקר הוא ינוסר על ידי בנה של לוֹאִיז, שיימאסו עליו כל אותם קילוגרמים של עז מת שחונקים את המטבח. שלוש שנים לאחר שנרכש באחת השבתות של 1986 הוא הוצב בשדרות ויליאם-פָאוּר 23, בקומת הרבייעית, בדירה 41, על ידי שני מובילים איטלקים ובהוראתה של ז'רלדין פְּבָר, איז אימה צעירה. לא בחדר האוכל, במטבח: חי משפחה מתנהלים במטבח. עוד באותו שנה הוא ספג את הפליטות הראשונות של אַנְסָלֶם, ועד מהרה גם את אלה של לוֹאִיז ושל אוֹד, ובשלב מאוחר יותר גם את הפליטות של חבריהם של אַנְסָלֶם, לוֹאִיז וְאוֹד בנסיבות יום ההולדת. ב-1988 הוא שופך ונצבע, ושוב ב-1998, הפעם מתוק מחשבה למכור אותו, אך אַנְסָלֶם,

* נַאֲלָה (Valais) הוא קנטון בדרום-מערב שווייץ. במדינה כולה עשרים ושישה קנטונים. (כל הערות מאת המתרגם.)

בן שטים-עשרה, ולואיז, בת אחת-עשרה, התנגדו בזוקף (אוד, בן שלוש, נמנע). כך נשאר השולחן במטבח. סובבו אותו, הפכו אותו, לככלכו וניקו אותו, שייפו, חתכו, וגם משכו ודחפו. משכו ודחפו בלי סוף גם את שמנת הכסאות הישנים שלו, שדמיות המלאכים החורוטות על מושביהם נמחקו כמעט לגמרי מריבות של ישבנים שנחו עליהם.

סביב השולחן הזה מהחיכים האחים והאחות פָּבר לאורחת הראשונה שלהם, ויקטוריה, מאנגליה. לואייז מתרגשת מאוד. היא קמה ממקומה ושוב מתיישבת; היא משלבת ידיים ומרפה. אנסלם חושב על משהו אחר; כל זה לא מעניינו. הוא מבקש לדעת שוב ושוב באיזו שעה מגיעה הויקטוריה הזאת. באיזו שעה, אמרתם? כי דקה אחד ו... מספיק שהיא לא משלמת כלום. אוד מפצח חופן פיסטוקים ובונה מגדל של קליפות, מסלך אותה בגב כף היד ובונה מחדש. מנורת התקרה החסכונית מאירה באור רך את הקירות הצהובים. משטחי המטבח ללא רבב, וריח של סבון כלים בניחוח אשכליות מריחף באויר.

ויקטוריה, האנגליה, מצצלת. לואייז נחפזת אל הדלת. היא פותחת, ואויר קר מתפשט במבואה.

"הii!" אומרת ויקטוריה.

"הii!" אומרת לואייז.

"הii!" אומר אוד (מן המטבח).

"שלום," אומר אנסלם (גם הוא מן המטבח). הוא מהסס רגע וآخر כך קם. הוא מגיע למבואה, מציץ באורחת ולוקח את מעילו.

"טוב. היא בסדר."

הוא יוצא מהבית.

"!Welcome! Welcome"

"!Thank you so much"

You're welcome, really, you're so, really, you're"

"!so welcome

"!Thank you so much"

לוואיז כבר לא יודעת מה לומר, היא מתבלבלת. היא לוחצת את ידה של האורחת ובידה השנייה מצביעה על מתחה למעילים ועל ארוןנית נעלים מעץ מהגוני (פריטים יפים, בעני לוואיז), ואחר כך מובילה אותה אל המטבח.

במטבח הם עורכים היכרות.

לוואיז חשבה "להרחיב את עולמה" (אללה המילים שלה) ולayahim שלה לא ממש הייתה ברירה. אנסלים ממילא כבר לא גרפה. אז מה אכפת לו? היא לא נסעה לטיפיל יותר, בغالל החנות, וחושבת שבתור בחורה בת שלושים היא "לא מכירה בכלל את העולם". אם כי זו נקודת מבט יחסית, שכן ב-2010 היא למדה בלונדון סטטיסט בתחומי האמנות ובחודשי הקיץ טיילה באנגליה ובאירלנד, ב-2012 ביקרה בהודו עם בן זוגה הודי, ואחר כך בהונגקונג ובברומניה בתקופה שבין סיום לימודייה לפטיחת העסק ב-2016. יש שיאמרו שזה לא רע בכלל, אבל בעני לוואיז זה עלוב למדי. אז היא רשמה את הדירה המרווחת בת שבעת החדרים וחצי שבשדרות ויליאם פאוור 23 באתר שיתופי למיטילים, ומماז היא מצפה ל"מפגשים מעניינים".

ויקטוריה, האנגליה, היא בחורה חייכנית. היא נראית בת עשרים וחמש או שש, מטר ושמונים לפחות, מתאמת

בקביעות בכל מיני סוגים של ספורט באוויר הפתוח. היא פורקת מכתפה תרמיל בד ומיד מציעים לה לשותה, היא בטח צמאה. בתגובה היא מוציאה מהתרמיל שלה שש פחיות בירה קרה ומוסרת לאוד, שמודה לה ומחלק פחית אחת לכל אחד, אבל ויקטוריה מסרבת, היא מעדיפה מים. בילוֹן היא התყירה עם בחור אחר שקנה לה כמה משקאות, וגם הוא שהסיע אותה אחר כך במכונית הזמן אותה לשות כשהגיעו לז'נבה, והם שתו הרבה ליד התהנה. בקיצור, היא שתתה מספיק להיום וمعدיפה בלי אלכוהול. היא באמת מריחת קצת מבירה, חוות אוד, ויש גם ריח די חזק של זיהה, אבל זה לא בלתי נעים.

ויקטוריה, שניכר בה שהיא רגילה להגיע בלבד, לוקחת את העניינים לידיים. היא אומרת הרבה תודה ומנהלת שיחת חולין. איך קוראים לך ומה אתה עושה בחיים? זה מיוחד! ואיך קוראים לך ומה אתה עושה בחיים? זה יוצא מן הכלל! היא עונה על אותן השאלות ועל רבות נספות, וכך למדים אוד וליאוֹן שבידוק עכשו מלאו לה עשרים וארבע, וייש לה בן זוג שמחכה לה בברלין, אין לה עבודה כרגע, אין כסף, אבל החבר שלה מכיר מישוּן בברלין שמחפש אנשים ויש עוד מישוּן בפראג שמחפש עובדים, ואף על פי שלוֹויקטוריה אין תואר כי היא לא בנوية ללימודים, היא מסתדרת יופי, ולאותו אחד שהחבר שלה מכיר בברלין יש בית קפה, היא תשמה מאד לעשות את זה, למלאץ, לא משנה שהיא לא מדברת גרמנית, כי החבר שלה, שנמצא שם בקושי חודשים, מבטיח שבחודשיים אפשר ללמוד את השפה מספיק כדי לעבוד במלצות, וחודשיים היא יכולה

להחזיק מעמד, עם קצט עוזה מהחבר בברלין, שיש לו סכום קטן בכך, לא משחו גדול כי גם הוא מטייל וכי הוא נסע לכמה שבועות להולנד, והחיים בהולנד יקרים, אולי לא כמו בשווייץ, זה ברור, אבל כמעט.

ויקטוריה לא הסתפקה בשישיית בירה מהמקולה השכונתית: יש לה מתנה, היא מכזירה. לויאיז אומרת שלא היה צריך בכלל, באמת.

המתנה נמצאת בתחום התרמיל, ולכן צרייך לרוקן ממו את כל תכולתו. על אריה רצפת המטבח הצהובים-לבנים נפרשים צורות של בגדים נקיים: חולצות מקופלות בתחום חולצות, סודרים מקופלים בתחום סודרים, תחתונים מקופלים בתחום חיות שיווצרות צורות של כדור. הצעב הדומיננטי שלהם הוא חום-ירוק דהוי. מיד אחריהם מפוץ עתיק רחצה בדוגמת משבצות, ואחריו קופסת פח מלופפת בגומייה, עוד אחת ועוד אחת, ולבסוף עטיפת מתנה אדומה שווקטוריה מניחה ברוב טקס על השולחן.

"Voila!" היא מכזירה (כמעט בצדפתית).

לויאיז מחלצת מן הנייר בוכת גיניגול* מפלסטיק, על גבה כתוב באותיות גדולות "מזכרת מלון". את המתנות האנגליות הטיפוסיות, ויקטוריה כבר הספיקה לחסל במהלך חמישה-עשר הימים האחרונים שבהם בילתה אצל מארחים ומארחות צרפתים, והיא הייתה מוכרכה מחדש את המלאי בדרך. אוד ולואיז מודים לה.

* גיניגול (Guignol) הוא תיאטרון בובות צרפתי עממי, ובו דמות מרכזית בשם זה.

"מה היו המתנות מאנגליה?"

"תה. בקופסאות תה."

"מַהְרוֹדָס?"

"אתה בטח צוחק".(You've got to be kidding)
מהסופר."

"אה, בסדר."

"הוא טעים בדיק באותה מידה."

"בכל אופן, תודה על הבובה."

"בקשה."

"כן, תודה."

"העונג כולם שלי."

ויקטוריה מרשה לעצמה להתפתות לאחת מפחיות הבירה, וכך נעלמות להן כהרף עין כל השש. ליאז, שהזתה את המצב מבועוד מועד, ניגשת למקרה. בקבוקי הבירה הם שווייצרים, מה חושבת על זה ויקטוריה? הם טובים מאוד בעיניה, תודה. הכל טוב מאוד.

פגישה זו מתרכשת ביום שלישי, 16 בינואר 2018. השעה שמונה וארבע-עשרה דקotas בערב, ושכבה סמייכה של אדים מכסה את זוגיות החלוניות במטבח. בחוץ האויר קופוא. שלג כבד יורד. פארק לה גראן', המשתרע לאורך שדרות ויליאם-פאוור אשר אפשר היה לראותו מן הדירה אלמלא הלילה והאדים על הזוגיות, שרוי בתודמת חורף תחת שמייכה עבה. בחדשות בטלויזיה אמרו שהטמפרטורות נמוכות במיוחד ושהן עשויות לדמדוד עוד. הרכבות נאלצות לשאת באחריות לעיכובים, המטוסים מוכרים לפנות את הקרח לפני המראה, אנשים מבוגרים מזמינים משלוחי קניות הביתה. תנאי הסקי, לעומת זאת, מדהימים.

אפשר לחשב שזה רעיון משונה, לטיל בכיה בamuן החורף, אבל ויקטוריה היא לא בחורה עדינה. וערבים מכוסות שלג קולות את האור בצורה טובה יותר. (ויקטוריה עוסקת בצלום). בליון היא ראתה את כיכר בלקור מפוזפסת באודם וכבלן, כמו שיש, היא אומרת. היא צילמה גלגל אופניים שבגלל הקור נראה כמו שימוש קרה קטנה, היא מראה בצלמה הדיגיטלית. היא התארחה אצל זוג רופאים עשירים. את התרמל הנינה בחדר של שלושים מטרים רבועים, מרוצף פרקט ישן. היא מראה לויאז ולאוד תצלום של המיטה הכפולה והפרקט היישן: מאחוריו המיטה שני עצי הסקה בוערים בתחום אח ענקית. כשהגיעה מצאה על שידת הלילה בקבוק מים מינרליים ובקבוק מים מוגזים, את מפת העיר וביסקויטים. היא לא הוציאה סנט. פרט לקופסת התה שלה, שתי לידות שטרלינג, וגם זה לא היה הכרחי. המצאה יפה, האתר השיתופי למטיילים. מארחים אותן, לפעמים מאכילים, משוחחים איתך קצת וועזבים אותך לנפשך, זהה בחינם, כי המארחים נהנים לארח אותך. היא שוחחה איתם כשאכלו צלי עגל, והלכה לישון קצת לפני חצות. אנשים באמת נחמדים ומאוד משכילים, מדגישה ויקטוריה, דירה נהדרת. אנשים עם כסף, שלא משוויצים בו באופן ostensible.

"?ostensible" שואל אוד, שלא מבין את המונח אנגלית.

"כן, ostensible".

הוא פונה לאחותו במבט תוהה.

"ostensible" מבטא לואיז את המילה בהגיה צרפתית.

"אה! ostensible! באמת טוב שהם לא מנكري עיניים." ביום המחרת בליון, הסטובבו ויקטוריה והמארחת שלה במרכז העיר השכם לבוקר. המקומית הראתה לה את הסמطاות הצרות ואת המקום שבו קונים בוכות לזכרת, ואחר כך הלווה השתיים להתחمم במסעה עם אופי, שם פגשו את המארה המקומי וחלקו סייר מהביל של ביף בורגיינון. בסוף אחר הצהרים ויקטוריה יצאה לדרכן ליזנבה. היא לא תשכח לשלווה עוד הערב אימיליל לזוג מלון, ותכתוב שהגיעה בשלום, ובعود כמה שבועות היא תשלח גם גלויה מברלין, ואחר כך גלויה מלונדון, ובכולן אותה המיללים. ולואיז ואוד יקבלו גם הם גלויה מברלין ומלונדון, מפני שגם הם היו מארחים טובים.

בזמן שלואיז מלאת מים בסיר גדול וזורקת לתוכו חפיסת ספגטי, ויקטוריה מפסיקת לספר את סיפורה. מסך הטלוויזיה המשתק שמללה מסיח את דעתה. הוא תלוי על הקיר ליד ארון המטבח ומשדר תמונות של מבול. ויקטוריה משתתקת. לפני כמה שנים היא נקלעה לסערה קטנה על שפת האוקיינוס האטלנטי בצרפת, ואחרי שראתה את חפזיה האישיים מתרסים על הרצפה ברعش אפקליפטי, היא לא נשארת אדישה מול חדשות כאלה. אוד מגביר את הקול, אבל הפרשנות בצרפתית. היא מבקשת רק כמה מילוט מפתח: עוצמת הרוח, גובה המים, תוכנית הפינוי. היא לא מבקשת יותר, התמונות מדברות בעד עצמן. גלגלי אופניים רוקדים ברוח, פחי אשפה ושלטי דרכים מתעופפים. ויקטוריה פולחת צווחה חרדה. היא מתנצלת, אבל בכל זאת, זה שהוא רציני! עצים קטנים קורסים ונחבטים במכוניות, מכוניות מחליקות ונתקעות לאורך

הכביישים. מבול של גשם וברד שוטף את הרחובות. זרמי מים גואים לאורך המדרכות. אחד התושבים עומד בחלונו, מעיף מבט לעבר צלם החדשות ומסמן לו לברוח, ואז סוגר היבט את החלון, מתבצר. האויר חשוך. התמונה מרצדות ונקיעות. הן שבות ומופיעות. ושוב נקיעות. נראה שלא כדי להישאר כאן. הן מופיעות שוב. הדיווח מסתיים והתוכנית עוברת למשהו אחר.

טוב, זה באמת מקרה יוצא דופן, והשלג בז'ונבה נראה רק מאד יחסית. הוא מכסה את המכוניות עד חצי גובהן וחוסם את הדלתות, אבל בדממה ובעדינות. אם יפתחו את החלון במטבח, ייראה הרחוב כמו תבליט עמוס שהולך ונמחק לאטו, ולא יישמע שום קול מלבד רוח שקט שנושא ברפין את הפתיות הכבידים. קול הטלויזיה

מנונך, וויקטוריה ממשיכה. אז איפה היא הייתה? לפניו ליון היא הייתה במונפליה, וממנפליה נסעה לליאון בדרכים בלתי אפשריות, זה לא היה עניין פשוט. השכם בכוקר תפסה וויקטוריה טרמף עם שני חשמלאים ביציאה מן העיר. אחרי כמה החלקות על הכביש החליטו לנסוע בדרך הבינעירונית, ובגלל זה הם קצת התעכבו. שני הגברים, האחד צער יותר, בגילה של ויקטוריה, מתלמיד, והאחר מבוגר יותר, בן חמישים בערך, המעסיק, התגלו כאנשים שמחים, ומפני שאי אפשר לתקשר בקלות עם טרמפיקיסטית שלא יודעת צדפתית, הם שרוו. הם כבר הגיעו לבית הרביעי של "חרץ התחת"^{*} כשפתחו המשאית

* חרץ התחת (La digue du cul) הוא שיר עם וולגרי שמקורו במערב צרפת.

הקטנה שלהם האטה, ובאופן לא מרהייב במיוחד נתהה הצדה בכניסה לכיכר. מכיוון שהבלימה הייתה חדה וסיבוב ההגה לא מצליח, סטה החלק האחורי של הרכב מן הכביש והגיגל האחורי הימני נגען עמוקקי תעלת. נשמעו כמה קללות הגוננות, אבל מצב הרוח הטוב נשמר והם המשיכו לשיר את השיר בזמן שהושיבו את ויקטוריה במושב הנהג ודחפו את הרכב בכל כוחם בעוד השlag ממשיך לדרת. "תתחמי, חמודה", אמר המבוגר, ספק לוויקטוריה ספק למשאית, אבל אף אחת מהן לא הצליחה הגיעו לתוצאות הרצוייה. "קדימה, תתחמי, את מסוגלת!" אבל ללא הועל. שום גרד לא היה פניו באופן מיידי, ככלם היו עסוקים במרקם חירות דחויפים יותר. שום גרד לא היה יכול לומר מתי הגיע, אפילו לא בעיר. היה צריך להעביר את הזמן ולהתחכם, ומישחו כבר הגיע ברגע שתאפשר. למרחוב הפתוח, אפופים ערפל כבד וללא בתים באופק, הצלופפו שלושתם בחלק האחורי של המשאית, עטופים בשמיכות שמצאו שם, ממתינים ונושפים אל כפות ידיהם. ואז, כדי להעביר את הזמן, בעגה צרפתית-אנגלית מגומגתת, התחילה ויקטוריה פעם נוספת לספר על פרויקט גורסקי. "פרויקט גורסקי?" שואל אוד, שחותך ישירות על השולחן נקניק אגוזים שיוגש לצד בקבוקי הבירה השוויצריים.

"هم אף פעם לא שמעו עליו, היה מאמין?"
אוד מעיף מבט חתוּף באחותו, שלא נראה בקיאה
בנושא יותר ממנו.
"פרויקט גורסקי?"

"בן."

אוד חושב שזה באמת אומר לו משחו. הוא מהדרה,
ולבסוף מחליט שלא, זה לא אומר לו כלום.
"זה לא אומר לי כלום", הוא מתוודה.
"גם לי לא", אומרת לו איז.

"ممש שום דבר?"

את אותה תדרמה הפגינה ויקטוריה קודם לכך, במושב
האחורי של משאית החשלאים. הייתה אפלולית, אי
אפשר היה לדעת אם השעה שתים-עשרה בצהרים או
ארבע אחרי הצהרים, ולכון ויקטוריה לא ידעה אם היא
רעבה, אם היא מעדיפה מלווה או מתוק, בירה או קפה כדי
ללוות את סיפורה. היא עשתה כפי שעשו בני לוייתה,
שהדליקו גזיה, הכינו מוק וחליקו את שני החריכים שלהם
לשלושה. באמת אנשים נחמדים, אל מל'א מכשול השפה.

Back in time,"Back in time"

*"d'you understand

החלאים עשו כמה מאמצים להבין; האחד, המUSIC,
מפני שלא היה לו דבר טוב יותר לעשותה; השני, המתלמיד,
בסקרנות אמיתית אך בהצלחה פחותה. את פרויקט גורסקי
לא פשוט להסביר. הוא רב-פנימי, היסטורי, כלכלי, ATI,
ובכליה להבין את אלה הוא נשמע קצת מגוחך, ובזה ויקטוריה
לא מעוניינת.

"לחיות בעבר, בקיצור?" סיכם המתלמיד.
ויקטוריה אמרה שכן, אבל לא רק. החשלאים צריכים

* "חזרה בזמן, חזרה בזמן, אתם מבינים?" (אנגלית).

לשימים לב גם לרעיון הצמצום ולדעתו תור הזהב. הם עדין לא הבינו. הם ליעולם לא יבינו את זה עד הסוף, למרות ששוחחו שעות ארוכות בתוך המשאית, דוחקים בין שולחן עכודה עמוס כליה עכודה לבין חלון קטן מזוכחת אקרילית. בז'נבה ויקטוריה מרגישה בהחלה הרבה יותר מובנתה. היא מביאה את התלהבותה: יש אנשים עם רעונות מקוריים, זה מהם! היא מדגישה שפרויקט גורסקי פתוח לכלום ולואיז אומרת שזה נחר, ככלומר כМОן שאפשר לעזוב ככה את הכלול *בן לילה, אבל נחר*.

זוג הרופאים, שדיברו שניהם אנגלית מצוינה וזכו לאותם ההסברים בדיקון, שאלו, אז בלוון, כשהישבו סביב השולחן ואכלו בife בורגיניון, מה קורה, לפי פרויקט גורסקי, למי שיחלה בשנת 1800, האם יסרב לקחת אנטיביוטיקה ויסתיע בהקוזות דם. במשאית שאל המתלמיד, שבכל זאת הפס משחו, שאלה דומה בנוגע לשימוש באמצעי מניעה (הוא ידע לומר condom).^{*} אוד, בז'נבה, שואל באיזו שנה נעלם האינטרנט ומה עושים אלה שנולדו לתוכו האינטרנט. הרופאים התענינו בעיות אספה; אוד – בתאריך המצאת האופניים; לואיז – בתאריך המצאת ההסקה.

ויקטוריה מהסת ומפגינה חוסר בקיאות בפרטם. היא מתחמקת ומתקדמת בדיון בהנחות היסוד של הפרויקט, שאותן היא מכירה על בוריין. הן עוסקות, במהותן, בבדיקה מחדש של המיותר. הבדיקה בין העיקר והמיותר: הנה לכם לב העניין.

* בצרפתית *קונדום* מכונה préservatif, מכאן שהמילה אינה מוכרת לדוברי הצרפתית.

כדי להסביר את עצמה בערב יום שלישי זהה בז'נבה, היא פותחת את סיפורה ב-2 בנובמבר 2012, תאריך השקת אייפון 5 – בדיק כפי שעשתה בין מונפליה לליון ביום שני אחר הצהרים, ובליון ביום שלישי בצהרים – כדי להוביל את מאזינה אל 12 בנובמבר של אותה שנה, 2012, יום מעצרו של מיכائيل גורסקי, בעקבות פתיחת חקירה בעוון פגיעה ברכשו של הזולט.

מיכائيل גורסקי היווני היה נשייא ומנכ"ל, לא פחות, של חברת טלפונים סלולריים במדינתו. כמו בפעמים הקודמות, ואפילו יותר מאשר בפעמים הקודמות, הוא הclin בקפידה את קמפני השקת האייפון החדש, שהוזג, כמו בפעמים הקודמות, ואפילו יותר, כמו הפכה. החומרים הפרטומים היו מרהיבים. היה ברור שהמצצע יעבור בשלום משום שטיב המוצר כבר מוכר וידוע. החברה הזמנתה כמה מושרים כפולה מן הפעם הקודמת, והפריטים היקרים אוחסנו: תהיה התנהלות המונית, יהיו רוחחים כלתי וגילים. מיכائيل גורסקי בדיק ח gag את יום הולדתו הארבעים.

בערב היום הגדול הוא התקשה להירדם, התהפק וחזר והתהפק במיטתו, הילך לסלון לעשן ולשtotות, וכשכלום לא הועיל יצא מהדירה היוקרתית שלו באישון לילה, עם בת הלויה היוקרתית שלו, גם היא התרגשה מאוד והוריידה כמה שוטים של וודקה. במכונית היוקרתית שלו נаг עד מרכזו העיר ועבר על פני חלונות הראווה של החברה. השעה הייתה ארבע וחצי בבוקר, ולפניהם כל חנות כבר נוצר

תור קטן של ממתינים. מיכאל גורסקי מהם בסיפור. הביטוי באנשים הללו, אמר לבת הזוג, אני המשיח שלהם. בת הזוג, שהייתה בהחלה צעירה ומושכת, השיבה לו בנסיכת שפתים וב寧פוח בית החזה, ביטוי לחששות הגאותה שעוררה בה המחשבה שתבללה את הלילה לצדו של גבר כזה. המחוות האלה, שאישרו את דעתו של מיכאל גורסקי על עצמו, עודרו בו תשוקה עזה ודחף להשבעה מיד. יד על ירך בת הזוג, האצה מופרות, הוא נסע עד להנות היפה ביותר שלו, זרק מבט רושף אחרון בלקוחות העתיד המתק haltim, החנה את הרכבה שלו על המדרכה והוביל את בת הזוג דרך הדלת האחורי, שפתחותיה היו ברשותו. ואז, על הקרטונים בירכתי החנות, הסתער עליו מיכאל גורסקי בשיקחה.

כאשר סיימו, מתנשקים, הביטו בבלגן שהוללו במחסן, ב קופסאות האייפון 5 שפייזרו תנועות האגן של המנכ"ל. הוא ניצל את ההזדמנות להשליל הערה שנונה הנוגעת למצלול המילה "תפוח" ולDRAMONO לBITO YONNI המתאר "אשכים". שאגות צחוקו הדהדו עד המדרפים העליוניים. לאחר מכן, רכס את מכנסי, הרים כמה קופסאות וערם אותן בערימה מסוימת, וביצע ביסודות מה מתייחס (לא כל אחד יכול להיות מנכ"ל) בעורף, בכתפיים ובירכיים, בעוד בת הזוג שלו מaphaelת משהו במחסן המבולגן והטלפון הנגיד שלו משמש לה פנס.

באותו הרגע ממש, כפי שאפשר ללמידה מה탸יר שמביא מיכאל גורסקי עצמו במניפסט שכותב, באותו הרגע בדיק – זה מה שמצודק, בין היתר, את הפרק הארווטי באותו

מניפסט – בזה הרגע, אם כן, חוות מיכאל גורסקי את סימניה הראשונים של מה שיכנה אחר כך "בחילת ששת הימים".

בעוד בת הזוג ממשיכה בחיפושה בין הצללים, נתקף מיכאל גורסקי בחילה אiomah. עווית עלתה מקרביו אל גרונו והגיעה לפיו, והוא כיסה את שפחו בכף ידו והתגלגל על הרצפה. בבת אחת התמוטט, וראשו נחבט בלוח המתכת של אחד המדרפים. שרוע על הרצפה, המום, הוא הביט בקופסאות הקטנות, לבנות וחידשות, שכמו רקדן לשינויו. הוא התרכם בעוזת המדרפים והשתרך עד לדלת. כשיצא מן המחסן, מצא את עצמו בחנות. ופתאום, ראה אותם. בפעם הראשונה הוא ראה אותם באמת, מסודרים כמו בצללים, בכל מקום, אייפון, סמסונג, נוקיה, אריקסון, בלקברי, גודדים גודדים, והוא ידע שיש מהם עוד, במגירות, כמוות של פלסטיק, זכוכית ופלדה, ונדרמה היה לו שההמון הזה הולך וגדל, מתגודד והופך למפלצת נאלחת, מחלחל מבعد לסדרים ומתחת לדלותות כמים מזוהמים שעולים מן הביבים על מנת להציג בмагיפה את כל המשפחות הצועדות על המדרכות. הוא איבד את ההכרה.

בת הזוג, שנחרדה מקול החבטה של ראשו ברצפה, ניסתה להעיר אותו באמצעות כמה סטיירות הגוננות, בעוד הلكוחות העתידיים מצטופפים ליד חלון הראווה כדי לצפות בסצנה המוגונה המתರחשת בפנים. בצד מעורר הערצה היא הצליחה לשאת את מיכאל גורסקי עד למכונית והסיעה אותו לבתו. את הלילה בילה וכךן מעל לאלה והחמיין בסופו של דבר את השקת האייפון,⁵ שהוכתרה כהצלחה.

בימים הבאים ביקר מיכאל גורסקי בכל אחד מהמחסנים שלו וראה אותם באור חדש, באימה. שוב הברזל, הזכוכית והפלסטיק, מעתה ועד עולם ארגזי קרטון המכילים עוד ברזל, זכוכית ופלסטיק, עם הוראות שימוש ואביזרים נלוויים, דחוסים בין משטחי עץ. כל החומר הזה חנק אותו. בחילה תקפה אותו בכל ביקורו, דלפה מבין הדוכנים שאת תחולתם מנה בלחש. הגועל נגס בו מבפנים, התבשל ורתח, במשך שישה ימים של סיוט מהמשך ונורא.

ביום השביעי לפקודת מיכאל גורסקי את העניינים לדיים. חמוש בחילוף שלושה חלקים ובשיעור מסווק למשעי, הוא הגיע בבוקר يوم חמישי, 8 בנובמבר 2012, למרכזו היבוא של החברה, כמה קילומטרים מצפון לבירה, שם אופנס רוב המלאי תחת אבטחה כבדה. הودות למוניטין שצבר לו בחברה (דיקנו תלוי לראואה בכל המשדרים) הפקידים, שרק לעיתים נדירות זכו לראותו מתחוך ביןיהם כאחד העם והדבר החmia להם, קיבלו אותו בכבוד, בלוויתו קמצוץ דאגה. הודות לביתחונו העצמי וליכולתו לחלק פקדות מבלתי לעורר חשד, הוא עצר פריקת סמי-טריילר ודרש להטינו מחדש ומיד. לבסוף, בעוזרת רישון נהיגה מתאים שהקנה לו עברוقادם שבנה את עצמו בעשר אצבעות, עזב את המגרש וידיו על הגה המשאית.

לרגעיה המתפשטות שליותה את חלקו הראשון של המבצע הייתה השפעה חיובית על מיכאל גורסקי, שהתמודג לאראה טוננות הסחורה הננתונה לחסדיו. הוא זמין לעצמו בהנאה כשבচער לتدלק באחת התחנות בדרך, וכשהגיע לקופה אפילו נידב כמה הערות מלומדות בנושא

מחيري הנפט הגולמי. הוא מילא על חשבונו את מכל הדלק שתכולתו מأتים ליטרים, מה שאמנם הלחיצן אותו קצר אבל לא העיב על מצב רוחו המורומם. הוא המשיך לנסוע עד לאתר פסולת, שם תכנן לנצל את נוכנותם של העובדים לקבל שוחד ולבקש מהם שיפתחו לו את השער ויצויבו על

ערימות הפסולת המובלות היישר אל הכבשן.

באותו יום לפניו הצהרים, באתר פסולת מסוים בפרברים הצפוניים של אטונה, עלו להבאות לא פחות משלושים ושלושה משטחי עץ, שכל אחד מהם נשא שישים ארגזוי קרטון, שהכילו כל אחד שמונים עד מאה טלפונים חדשים לחלוטין ובאיורים נלוויים רבים, מכל המותגים. בסך הכל כמעט מאותם אלף פריטים, שוויים של הזלים יותר כמאה דולר ביציאה מן המפעל, חמש מאות דולר על המדף בחנות. החישוב המדוייק יוצג לימים בבית המשפט.

במשך כל הזמן זהה נעלמה הבהירה כלל הייתה. מיכאל גורסקי נסע לכיוון הים, שם בלילה שלושה ימים של שלווה גדולה, ניסח את המניפסט שלו, כתב כמה מכתבים לקרים ואכל דג צליי באור השמש השוקעת. לאחר מכן התיצב בתחנת המשטרה, הודה במעשיו ונשלח לכלא, שם ישב קצר יותר מאשר.

אצל לויאז ואוד פבר שוררת אויריה של שביתת שבעת. הם מתפלאים על ההקרבה וمبرכים על קור הרוח של מיכאל גורסקי. לויאז לא מתרתת שהצטרכה לאתר המטיילים השיתופי. באמת, זה ממש מגניב, כל הסיפור. הם בישלו

את הפסטה וחתכו כמה בצלים ועגבניות לרובט. הם פתחו בקבוק יין אדום ושתו בכוסות קристל בוהמי מעודנות, מעוטרות בתמונות מהי הכפר המתארות ריקודים וסעודות. הם הדליקו את המחשב הנייר של אוד שמשמע בסדר אكريיא את רשימת שירי הג'אז בספרייה שלו, מספיק חזק כדי להשרות במטבח אויריה חמימה, אבל לא חזק מכדי לאפשר שיחה. הם סיימו את נקניק האגוזים, שפирורים ממנהנו נותרו על שולחן המטבח. השעה עשרה וחצי. ויקטוריה הראתה להם את אתר האינטרנט של פרויקט גורסקי, והם קראו יחד כמה שורות מהתרגום האנגלית של המニアפט, שנכתב גם הוא בידי מיכאל גורסקי, הדובר יווני, רוסית, אנגלית, איטלקית, וגם קצת צרפתית. הם פתחו את החלון לדקה כדי לאוורר, ומיד סגרו בגלל מזג האויר הסיבירי, כך אמרו. לבסוף מסטו בשידורי החדרשות שהובילו במצב הרוח של ויקטוריה, והמסך המושתק משדר בעת תחרות שירים.

הערה של אוד, שלא הובנה כראוי, משרה בבית אחת קריינות קלה בחדר. אוד אמר: "That's foolish"

הוא התכוון לומר: "C'est fou"

וזאת לאחר שויקטוריה אמרה: "Gorski didn't hire" ^{**}.a lawyer

והתכוונה לומר: "גורסקי יציג את עצמו".

ויקטוריה מבינה את הביטוי "That's foolish" כהטלה

* בצרפתית: "זה לא ייאמן!" בתרגום מילולי: "זה משוגע!"

** "גורסקי לאלקח עורך דין" (אנגלית).

ספק של אוד בבריאותו הנפשית של מיכאל גורסקי, ונדהמת. אוד מבין שהוא נאשם במשהו אבל לא יודע בדיק במה, וגם אהותו לא יודעת, וזו ללא ספק אשמת השפה. לאחר כמה רגעים של שתיקה מביכה, שמקלה עליה למרבה המזל מזיקת הרקע, הם שואלים ומסבירים. זהו ביטוי בצתרתית. אוד התכוון לומר דבר אחר. *Crazy*, או *amazing*, אה, הנה. זו המילה, *amazing*. "זה אولي, או *amazing*, אה, כן. החירך שב לפניה של ויקטוריה, היא *amazing*!" *Oh sorry*, והענין מוסדר. למרות הכל זה כל כך מעשיר, אומרת לבלה לואייז, ומתחוננת להעלות את אי-הבנה הזאת לאינטרנט.

כך סטו מנושא השיחה, ופרויקט גורסקי שב וועלה רק במקוטע. ויקטוריה מאשימה את עצמה. היא צריכה לדבר לפחות יותר, כדי לבלב פחות. אבל לואייז אומרת שלא, לא צרייך, כי זה נחדר (*amazing*, *שוב) לדבר אנגלית בבית, אנגלית אמרית, והיא שואלת אם ויקטוריה מתאימה. היא תשמה מאד אם ויקטוריה תדבר איתם בלי מאמץ מיוחד, כמו באנגליה. ואז ויקטוריה מחמיאה לואייז ולאוד על האנגלית שלהם ומצירה, כמו שכל אחד יודע, שהאנגלים הם חסרי תקנה, יודעים רק את השפה שלהם. היא מרגישה אשמה. לואייז מצדה חושבת שזה מובן מאליו, ושלא צרייך להרגיש אשמה. ויקטוריה מתעתקשת. היא אומרת כמה מילים בצתרתית, מנסה לומר שתשתמש לשנות עוד קצת יין אדום, אבל היא לא באמת יודעת לבטא "יין" וגם לא "אדום". הם מתלוצצים על כך ושבים לדבר באנגלית.

* "מדחים" (אנגלית).

בליון – ויקטוריה סוטה מן הנושא רק עוד פעם אחת
ובמהירות לפני שהיא חוזרת לפROYECT גורסקי – קרה מצב
דומה כרופא, שפתח בסייע מסובך על פריט שהושאל
ולא הוחזר ועל אמון שאבד, רצה להיראות קצר ספרותי
וכדי לתאר את התנהגותו השתמש במקום במילה "נאיבי",
כלומר *candid, naïf*, במילאה *candid, naïf*.

"I've been way too candid!" אמר במבט אומץ.
הבהירה במילה הזאת צרעה לויקטוריה, והוא אמרה
שבעיניה אין דבר כזה "too candid", כלומר, פשוט לא
קיים אפשרות כזאת, להיות "too candid". הרופא לא
קיבל את הקביעה הזאת והתעקש: בכל זאת, נאייבות
מוגצת הופכת את החיים לבתני אפשריים. פשוט זה
בסדר, אבל נאייבות זה לא משהו. כן, "candid, candid"
אמרה ויקטוריה, ולאחר מכן עלייה שוב ושוב התחללה
המילה להישמע שונה. אנשים צריכים להיות גלויים לב,
כמו שאפשר, היא שבה ואמרה. כיון שלא דיברה צרפתית,
היא לא קישרה את המילה *candid* לנאייבות – כי הרי
זו לא המשמעות שלה – אלא ליושר, לכנות ולגילוי לב,
שזו, בעצם, משמעותה. בכלל, במצב הזה, שבו האחד אמר
candid כדי לתאר משהו, והאחר הבין משהו אחר למגרי,
כולם כבר ישבו עם גבות זעופות. העניין יושב לבסוף
בעוזרת ארון מהשולחן הסמוך, שלא יוכל היה עוד לשאת
את הבלבול ושפך אור על המחלוקת.

בתוך הרכב המסחרי שנחסמ על ידי השLEG מצד הכביש
הבינלאומי למרחק כמה מאות מטרים ממונפליה, נהנו
האנשים ביותר פשטות מהאופן שבוأكلת ויקטוריה את

הכרייך שלו, מפרידה כל שכבה כדי שתוכל ליהנות מכל אחת בנפרד, לחם, מלפפון חמוץ, שינקן, לחם, ושבחו מעט מפרויקט גורסקי תוך כדי קולות לעיסה ומיני מבטים. החשלמאים נזכרו שהם יודעים לומר באנגלית "זין" וגם "למצואן לי את הזין", וחוירו על כך כאוות נפשם בעוד ויקטוריה מגיבה באיפוק.

הרעיון המרכזי במניפסט של מיכאל גורסקי שנכתב בשלושה ימים על חוף הים האגאי, הוא כזה: בשלב מסויים בהיסטוריה פנתה האנושות לנתייב שגוי. כך להערכתו של המחבר. מתי בדיקוק? לשאלת זו הצעיר גורסקי להזכיר את חוכמתו ואת הונו. פרויקט גורסקי מבקש לחזור באופן מדעי, בסבלנות ומתוך ניסיון, את הדגש שבאופן פרטני היה מקור הבחילה האישית של המחבר, ובאופן כללי הוא המקור להרס העולם, כאשרו שהיו הם גרסה מואצת של ההיסטוריה. מיכאל גורסקי יקבע סביבו אנשים שיחד איתו ישפו לגלות את נקודת האיזון בין המחסור, שהוא במשך זמן רב מקור מצוקתו של האדם, לבין השפע המופרז, שלתוכו קרסו גורסקי וכך גם התרבות כולה. פרויקט גורסקי התחיל ב-1 ביוני 2015, ומאז בכל חודש נסוגים משתתפים עוד שנה אחת לתוך העבר. يول� היה 2014, אוגוסט 2013, ספטמבר 2012, וכן הלאה. החודש הנוכחי, ינואר 2018, הגיע לשנת 1984, ובعود חמישה-עשר שנים יגלה הפרויקט את 1983 מחדש. זאת אומרת, המשתתפים יתנהגו כאילו השנה היא 1983. מבחינה טכנולוגית,

הם יוותרו שלב אחר שלב על כל התגליות וההמצאות. היום הראשון בכל חודש נפתח בمعنى טקס השמדה, ובו כל החפציםuai אפשר להשתמש בהם עוד מושלמים למכלול אשפה שימושית באש. לאחר מכן כל משתמש מקבל שבועיים למחשבה על הרוח וההפסד של אותה שנה. מיכאל גורסקי עיצב מרכז את החיבורים, עורך את הסיכום ופרסם באינטרנט. עד עכשו הועלו כמה נושאים ראויים לציוון, אבל עדין אין שם דבר בלתי רגיל. הטלפונים הסלולריים לא קיימים עוד, ובטלוייזיה נשדרו ערוצי צפייה מעטים בלבד. התמונות בשחור-לבן יחוירו בעוד שנה, וכולם מתחים בקוצר רוח להמשך, ובסדר זה: סופם של המיקקרים, סופו של הרדיו, סופן של המכוניות, סופו של החשמל, סוף הדיאטורה, ובאופן כללי סופן של המכונות מכל הסוגים. פרויקט גורסקי מעוניין לחיות מחדש את המהפכה התעשייתית. בערך ב-1775 הניסוי אמור להציג את מטרתו ולהסתיים, תקופה שמקבילה לעשרים שנה של פרויקט גורסקי: 2035-2015. ב-2035 הם ייחיו מחדש את תור הזהב. את המערך המודוקדק, על כל פרטיו וככליו, הגה מיכאל גורסקי מראש תקופת כליאתו, והוא מודה לכל מי שתמך בו בזמנם הקשים האלה. הוא מציע רשימהביבליוגרפיה ארוכה שאפשר להיעזר בה אם רוצים להכיר את מקורות ההשפעה שלו, משימה שנרתמו אליה כמו דוקטורנטים יוונים ואמריקאים.

ויקטוריה רוצה לראות את זה. לכן היא נסעת לשם, אבל רק לטיפול. היא מקצתה עצמה שנתיים: נאנט, בורדו, מונפליה, ז'נבה, ציריך, מינכן, ברלין בשלב הראשון, ולאחר מכן מדינות הבלקן (היא תקבע את המסלול המדוייק יחד עם החבר שלה, שנמצא בברלין) ולבסוף יונן ופרויקט גורסקי. היא תישאר שם אולי'Hודש, אולי' שנה. היא לא חושבת שתישאר שם עד 2035. היא תשמה לחיות את סוף עידן הטלוויזיה, שהיא אחד הרגעים החזקים. לשם כך היא ת策ר להגיע לשם לפני 2021. יש לה זמן.

רכב הגדר הגיע בשעה חמיש אחר הצהרים וגרר את המשאית עד לנימ, שם ויקטוריה חיכתה לא יותר מחצי שעה עד שמצויה נפש טובה נוספת שהסעה אותה לילון, אל מיטהה בבית הרופאים. ארוחת הביף בורגינון הסתיימה חמיש-עשרה שעות מאוחר יותר, למחמת המסתובים שתו קפה ובירכו זה את זה לשולם על מדרגות המסעדת המקומית.

השעה עכשו היא אחת בלילה ולואיז פֶּבר מפהחתה. היא מודיעה שבקרוב תלך לישון. היא מחליפה לדגע ערוץ בטלוויזיה כדי לבדוק מה מצב הסערה, אך התחזיות איןין ברורות. אוד קם ממקומו ומ Nie את הכלים בכיר. ויקטוריה מדיחה אותם בזריזות. באחת ורביע השלושה מאחלים לילה טוב.

באמצע הלילה של יום רביעי 17 בינואר 2018, כשבחוץ הקרח מכבד על ענפי האורנים, האלונים והתרזות לאורן

פאرك לה גראן', שקט שודר בשדרות ויליאם-פאוור 23,
דירה 41.

meshב אויר קבוע מסתנן לחדרה של לוין, שি�נסה בחלון פתוח למחצה ותחת שמיכות רבות. מבעד לחיצי התריסים בוקק השלג מחזיר את אולם של פנסי הרחוב ומדגיש את נשיותו של החדר, שבו גליות המוצגות זו לצד זו יוצרות מעין שטיח קיר דהוי בעל ערך היסטורי וסנטימנטלי, שכבר מתkalף בכמה מקומות. המשב משתהה וגעים אחדים סמוך לשולחן תואلت מעץ בהיר, ממש מקסים, שלוין לא זמן שייפה וצבעה מחדש בלבנה סגולת בהירה. האויר מתחمم לאטו, מריח נינוח לאורך מזרן הפוטון, או הטאטامي, שעליו היא ישנה באופן קבוע, בלבד – החבר שלה נסע. הוא מריח מעל שער מגינים לאمنות ועיזוב, מהסס, נדחק תחת הדלת, חוצה מסדרון וחולף על פני רצפת הפרקט בסלון הגדול. המשב נישא משם ברוח הקיריה החודרת מהחלון המוגול הפונה לפארק, שלא מבודד היטב את החדר, ומקרטע אל עבר המטבח. דלת הזוכנית במטבח נותרה פתוחה במקצת וויקטוריה, שלא טרחה לפרק לミיטה, ישנה בו. כמה כדורי נאבק מתרומים ומרקדים בדרכו, נוחתים בעדינות ומלחיקים אל מאחוריו הרהיטים. המשב מטייל, שטיח עבה מעכב אותו, שטיח בָּרְבֵּרִי, כורסאות עור, ספה רחבה, ספת צ'סטרפילד, קירות עמוסים בתמונה, פנסטר, מנורות אהיל. המשב נעצר. הוא מבחין במוחלת עז מסוג "דאבוס" שהוסבה לשולחן באמצעות שרפרף שהוזמד לה, בארון משקאות מעוטר, בכיסאות, חלקי הפוים, חלקים במצב

רעוע בדרכם לטיפול בבית המלאכה ומשם לוחנות של לואיין, אשר מבלים כאן עד שתפנה להם מזמנן. חלק מן התמונות תלויות על הקירות אך רובות מונחות על הרצפה, מגובבות זו על זו בשלשות או רביעיות, מכוסות בסידינם. על כמה שולחנות קפה מונחים כוסות, בקבוקים ריקים, וחתיכות דבוקות מסודרות בחיפויות. אכן צפוף מאד. המשב סופי-סוף מצליה, בלי שהזמן, לפلس את דרכו לאורך המטבח (אנחנו מכירים את המטבח: שולחן רחב מעץ במרכזו, ריהוט פורמייקה, עיצוב בסגנון הבֶּלְאָפּוֹק והרבה כרזות של טולוז לוטראק), עוקף את הדלת הכפולת הנפתחת למבואה, גולש בין הדלתות הפתוחות של חדר האוכל, שאינוו באמת "חדר אוכל" אלא המשך של הסלון, שחייל לא אכלו בו אלא בין נובמבר 1997 לפברואר 1998 (כך משפחת פֶּבר בכל אופן). אשר לדיררים הקודמים, לא ידוע דבר, אבל הם בטח אכלו שם. למרות שלא שימש חדר אוכל, משפחת פֶּבר מעולם לא חשבה להפוך אותו לחדר שנייה, כי כל מי שהיה רוצה להגיע לחדרו של אוד היה נאלץ לעبور בו. חדרו של אוד חולק קיר עם החדר של לואיין, לשעבר חדר ההורים ואחר כך, לרגע קצר, גם חדרו של אנסלם כי כל מי שהיה רוצה להגיע לחדרו של אוד – שחולק קיר עם החדר של לואיין, לשעבר חדר ההורים ואחר כך, לרגע קצר, גם חדרו של אנסלם – היה נאלץ לעبور בו וכך גם כל מי שחףץ לבקר משרד, הצמוד למבואה וגם נושא שם מטעה מאחר שאיש מעולם לא עבד בו והוא נקרא "משרד" מטומי נוחות וכדי לא להזכיר מילים ולומר "החדר עם המחשב", שאינוו עוד חדרו של אוד

מאז עזבו ההורים ועזב אנסלם. בקרוב ייקרא ה"משרד" "חדר האורחים" וכבר הוכנה בו מיטה לוויקטוריה, אורהת ראשונה, אם כי היא אינה ישנה בו הלילה כיון שנעaczmo עיניה במטבח, אבל היא תישן בו בלילות הבאים. אם משב הרוח, שכעת הפשור אך עדין קרייר יותר מן האויר בחדר, היה מעז להתפרק לחדרו של אוד (אך לא יעשה זאת, כי אוד יישן בחולון סגור ובתווך לחות שטום דבר לא זו בה), היה מוצא בו ברגע של יلد, של מתבגר ושל גבר גם יחד, תוצאה של עשרים ושתיים שנות קיום שבמהלכן כמעט דבר לא נדרש: ערבותה של דיסקים ומגוזנים, שידה מעין מחוספס בהיר ומיטה פשוטה, כמה ספרים מרשיימים תחת כמה בקבוקי בירה ומאפרה קרה שמוסיפה למבחן הכללי שלא מפריע לאוד, מאחר שהוא יישן شيئا עמוoka על הבطن, מתחתונים ומתחת לסדרן. המשב נשאר אם כן בחדר האוכל, נסחף בסקרנות אל סדק צד מימין לחולון ההפוך שנפער בשל עץ שנשחק. החולון משקיף על חצר יפה מחופה בעצים, אך המשב סב על עקבותיו ומשאיר מאחור, משמאלו, את חדרו של אוד, מימין את המשרד/חדר האורחים, וחזר ומוסא את עצמו בסלון ואחר כך במבואה הרחבה, חולף כהרכע עין מתחת לדלת הכניסה, שם ממתין לו גם מדרגות בסגנון אַרְדָּקָו ששולח אותו אל עבר הרפתאות חדשות. וכדי למצות את הסידור עד תום – בניגוד למשב הרוח הקר שהסתנן דרך חדרה של לויאז ונעלם מאחורי דלת הכניסה – מן הרואוי להזכיר גם את חדר הספרייה, חלל קטן מלא בספרים עד התקירה שהגיעה אליו היא דרך המבואה, משמאלו לכינסה, ועוד

חציו חדר עם חלון בהמשך המטבח (בז'נבה, בכל מקרה, הוא נחשב לחציו חדר) שמשלים את מספר החדרים בדירה לשבעה וחצי. כך נספרים באמצעות הלילה: מטבח עם מרפסת גדולה, סלון מרוחה שחalon ויטרינה מעוגל מגדיל אותו עוד, חדר אוכל שהוא המשך לסלון, חדרה של לואיין, חדרו של אוד, משרד/חדר אורחים, חדר ספרייה, חציו חדר, ואלייהם מתווספים השירותים וחדר האmbטיה המשותפים שמסדרון קטן מן הסלון מוביל אליהם, וכן השירותים וחדר האmbטיה הפרטיים בחדרה של לואיין, וגם מבואת הכנסיה, שמירותיה כשל המשרד/חדר האורחים. התפאורה בנוייה כעת במלואה.

היא מוצגת בפרטי פרטיים באתר השיתופי למטיילים שאליו נרשמה לואיין פבר ב-20 בדצמבר 2017, ארבעה שבועות לפני האירועים המתוארים כאן.